

Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals 2019

Raquel Frieria

One Year Women's Performance, 2015-2016

Targetes de fitxar, fotografies i àudio

1 fotografia de la instal·lació d'*One Year Performance 1980-1981*

(*Time Clock piece*) de Tehching Hsieh

Instal·lació de dimensions variables

One Year Women's Performance 2015-2016 és un projecte inspirat en la performance *One Year Performance 1980-1981 (Time Clock piece)*, de Tehching Hsieh. Cada hora, vestit amb uniforme i durant un any, aquest artista taiwanès fixava en un rellotge mentre es feia una foto, per a palesar que el treball d'un artista abraça les vint-i-quatre hores del dia. En contraposició, Raquel Frieria compta amb dotze ciutadanes de Sant Cugat del Vallès, una figura col·lectiva i femenina. Cadascuna d'aquestes dones, durant un mes, fitxa i es fa una foto cada vegada que realitza a ca seva una tasca considerada com a treball domèstic o de cures. A més, enregistra en àudio els moments en què aquest treball sobrepasa la dimensió material, com per exemple la disponibilitat o el temps dedicat a la planificació de les activitats, evidenciant-ne així el caràcter inquantificable.

One Year Women's Performance 2015-2016 reflexiona sobre el treball no remunerat realitzat per dones i té com a objectiu visualitzar i reconèixer totes aquestes tasques imprescindibles per al manteniment de les nostres vides i el funcionament de l'engranatge capitalista. De fet, sense aquest tipus de tasques el sistema capitalista es col·lapsaria. A més, l'obra palesa com, en un context europeu en què preval el treball immaterial, certes dimensions de la subjectivitat com el gènere continuen essent manipulades per a establir jerarquies entre diferents tasques, com en aquest cas l'artística i la domèstica o de cures.

El projecte forma part de la sèrie *Feminizing Art History*, en què l'artista re-interpreta, en clau de gènere, performances mítiques de la història de l'art.

Javier Rodríguez Lozano

4º A (*Lope de Rueda, 31*), 2018

Oli damunt tela

195 x 116 cm

4º A (*Lope de Rueda, 31*) pertany a un projecte on explor el llenguatge visual de les estores de l'edifici en el qual he viscut 9 anys: Lope de Rueda, 31. Just entre el nostre entorn urbà i domèstic, hi ha l'estora, objecte quotidià sovint ignorat, però posseïdor de poderoses càrregues simbòliques i formals. Amb la meua feina, a través de la pintura, catalog i orden aquest imaginari autobiogràfic, connectant-lo al seu torn amb referències pictòriques anteriors i contemporànies i al seu ús pràctic.

El projecte, centrat en l'aspecte formal, estructural i pictòric de les composicions de les estores, posseeix un component polític fort: la meua labor consisteix a estranyar i abstroure aquest objecte, per a poder-lo aprehendre amb nous ulls. D'aquesta manera podem repensar els llaços afectius i identitaris subjacents darrere aquest objecte, com la imatge que projectam de nosaltres mateixos als espais comunitaris i les relacions interpersonal que hi tenen lloc.

Entre el domèstic i l'urbà, els meus projectes provenen de petits fenòmens quotidians, de caràcter subtil i marginal. Malgrat ser passats per alt diàriament, tenen un gran valor simbòlic, principalment de naturalesa identitària. El meu treball se centra en el llenguatge visual d'aquest llindar entre el nostre entorn urbà i domèstic, explorant les seves possibilitats materials i pictòriques. Això m'ha duit a treballar amb elements tan diversos com cortines, moixos, grafitis i estores.

Biel Llinàs

Liquidación, 2019

Guaix damunt paper Canson Basic de 200 g

30 làmines de 21 x 29,7 cm c/u

La pràctica artística de Biel Llinàs es desenvolupa a partir del qüestionament dels llenguatges i dels codis de representació. A través de mitjans com la pintura, l'arxiu, la fotografia o la instal·lació, mostra un especial interès pel concepte d'espai i la seva representació, entès com aquell lloc (físic o mental, natural o cultural, urbà o rural, concret o abstracte) que habitam, coneixem i produïm diàriament a través de diverses experiències. Reflexiona sobre temes com la dualitat entre realitat/ficció, la incongruència del llenguatge o el treball creatiu en la societat del rendiment, des d'una perspectiva multidisciplinària, encara que especialment marcada per la pintura.

Liquidació és una proposta que parteix de la pintura com a mitjà per a abordar les relacions entre el treball no artístic i la producció artística, entesos com dos pols complementaris. L'obra consisteix en una sèrie de 30 pintures damunt paper, metàfora del calendari laboral d'un mes. Els traços pictòrics de la composició es corresponen amb el total de bitllets recaptats a cada jornada laboral de l'artista en una empresa de transport amb seu a Barcelona, seguint el seu respectiu codi de color: taronja (50 €), blau (20 €), vermell (10 €) i gris (5 €).

Així mateix, el procés de creació, que implica un ritual (ritme productiu), s'entén com una analogia de la repetició i la mecanització d'una sèrie de gests i accions presents en l'ocupació assalariada, com puguin ser l'emissió d'informació sobre el servei o la venda de bitllets.

Llorenç Ugas

Landscape experience I, 2017-2018

6 fotografies de 66 x 100 c/u

peanya amb bloc de formigó

Impressió C-print siliconada en dibond i metacrilat

Del projecte *Landscape experience* (en curs)

Edició de 5

Les sis fotografies pertanyen a dos passejos que vaig realitzar a les platges des Trenc i Son Serra de Marina l'any 2017 durant una residència artística a la Galeria Addaya. Les dues platges tenen característiques molt similars, d'aparença fràgil i alhora salvatges. Malauradament també comparteixen característiques similars quant a la pressió turística i urbanística que reben i han rebut.

Caminant en aquests llocs hom podria tenir la sensació de ser en un indret gairebé sagrat, alterat només pels cicles mateixos de la natura. L'experiència del paisatge podria ser gairebé d'una sincronització completa amb el nostre entorn. Quantes vegades no hem pensat "em quedaria aquí per sempre"? No sabria definir amb exactitud què és el que tenen alguns llocs que ens fan vibrar d'una forma especial, i en els quals de sobte hom pot sentir-se en comunió amb la natura. Aquest projecte, en curs, proposa diversos passejos a llocs en els quals hi ha o hi ha hagut molta pressió sobre el territori. El projecte transfereix aquesta idea d'"experiència incompleta" a les imatges esborrant mitjançant eines digitals i aleatòriament parts del paisatge a les fotografies. De manera que encara que el paisatge es veu o intueix, l'experiència visual de la peça queda incompleta. A més, les sis fotografies les present amb un bloc de formigó disposat damunt una peanya que vaig recollir a la urbanització S'Estany d'en Mas -a mig construir a Manacor (Mallorca) des de l'any 2011 per culpa de la crisi immobiliària. En si mateix, aquest bloc de formigó té dues funcions; trencat i símbol d'un època que ha pressionat i destruït llocs màgics del nostre territori, ens dona una pista del que podria haver originat aquest esborrament a les fotografies.

Javier Peñafiel

Perfeccionando muerte, 2017

Vídeo HD 16:04 minuts

Perfeccionando muerte

Va ser rodat en els assajos previs a la "confedrama" del mateix títol, realitzada al museu de les carrosses del cementeri de Montjuïc a Barcelona. Però no hi té una relació documental. Es tracta d'un desdoblament que s'alimenta dels continguts d'aquest museu tan particular. Entre ells, de les escultures de cavalls que transportaven. El personatge que incorpora en el vídeo diu "nuestras cuerdas vocales son la fusta del muerto" i també "el caballo transporta muerto al muerto dandi". Té un tracte antiespecista i no desitja més necrofilia. Treballar en aquests espais, en llargs assajos, va ser d'una gran dificultat emocional. El dia de la confedrama vaig proposar a diverses amigues mares que portassin als seus fills perquè, és als adults a qui la mort atemoreix, però als nins els diverteix i juguen, va ser així.

La mort no pertany, en exclusiva, a l'accident ni a la sinistralitat, sinó més aviat a una successió d'errors cel·lulars. Volia parlar del nostre dret a decidir la imatge de la pròpia mort i d'altres supòsits de la necrocultura.

El personatge diu: "veo cine cuyo color ha muerto" o "los animales somos decisivos en las matanzas espectaculares". Se serveix d'una esponja, en comptes d'un ratolí, per a surfejar entre les carrosses, mirant en vigília, vestit de blanc, des de la carrossa blanca dels infants i desitja: "Cuando aparezca la muerte que me encuentre sin cobertura".

Som una espècie en lament, animadors de necropaties. Els animals, alguna vegada, ens transportaven com a cadàvers, sense deixar de ser, mai, una imatge en moviment.

Javier Peñafiel

Martín López Lam

Aventuras, 2018

Acrílic i tinta damunt paper

Sèrie formada per 32 dibuixos

30 x 40 cm c/u

AVENTURAS és una sèrie de 32 dibuixos en blanc i negre de 30 x 40 cm cadascun, realitzats a partir de portades de còmic d'aventures de les dècades de 1940 i 1950, especialment de les editorials Valenciana i Maga. En aquesta sèrie, els elements narratius que componen la imatge original, com personatges, accions o texts, han estat eliminats d'escena i s'ha deixat solament el paisatge, on es colen línies cinètiques que no reproduïen res o algun objecte que no pertany al context.

A *AVENTURAS* l'aventura mateixa brilla per la seva absència, l'heroi es desmaterialitza i deixa només un marc referencial del seu pas per allà. Els paisatges són imaginaris, encara que es poden sospitar jungles plagades de tribus, planes del llunyà oest o superfícies planetàries repletes de cràters. Aquests paisatges imaginaris corresponen a un temps i una visió concreta del món, on el centre de la història era un home blanc civilitzat (i civilitzador), que explorava un món inhòspit i aliè, tot i que ara no existeixen personatges, no hi ha història, i el que abans era atrezzo, cobra una nova dimensió en negar l'acció de qualsevol protagonista. Com si fos una vella paradoxa, "succeeixen" els esdeveniments més enllà que algú els contempli?